

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)

SSN Paweł Wiliński

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Monika Zawadzka

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego
w sprawie **P. K.**

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w
zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 11 grudnia 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 1 lutego 2024 r., sygn. akt II AKa 245/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 29 marca 2023 r., sygn. akt II K 69/18,

**1. uchyla zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok
Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 29 marca 2023 r. w
odniesieniu do czynu z pkt. IV aktu oskarżenia (pkt V wyroku Sądu
I instancji), i w tym zakresie, na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.,
umarza postępowanie;**

2. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy pkt. IV i VII wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 29 marca 2023 r. i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie;

3. w pozostałej części oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

4. nakazuje zwrot P. K. uiszczonej opłaty kasacyjnej.

Paweł Wiliński

Piotr Mirek Włodzimierz

Wróbel

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 29 marca 2023 r. (sygn. akt II K 69/18) P. K. został uznany winnym czynów:

I. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za co na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono karę 3 lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzono karę 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 100 zł, tj. karę grzywny w kwocie 15.000 zł.

II. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s., za co na mocy art. 76 § 1 k.k.s. wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności.

IV. z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za co na mocy art. 299 § 5 k.k. wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności.

V. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2013 r. i przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s., za co na mocy art. 56 § 2 k.k.s. wymierzono karę 70 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 100 zł, tj. karę grzywny w kwocie 7.000 zł.

VI. z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2014 r. i przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s., za co na mocy art. 56 § 2 k.k.s. wymierzono karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 100 zł, tj. karę grzywny w kwocie 20.000 zł.

VII. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2014 r. i przy zastosowaniu art. 2 § 2 k.k.s., za co na mocy art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na 100 zł, tj. karę grzywny w kwocie 10.000 zł.

Na mocy art. 39 § 1 k.k.s. oraz art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w punktach I, IV i VI wymierzono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, a w miejsce jednostkowych kar grzywny orzeczonych w punktach I, V i VI wymierzono karę łączną 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na 100 zł, tj. karę łączną grzywny w kwocie 30.000 zł.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 1 lutego 2024 r. (sygn. akt II AKa 245/23) wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi: „II.1. Na podstawie art. 523 § 1 w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., mając wpływ na treść zaskarżonego wyroku i stanowiąc bezwzględną przyczynę odwoławczą, obrazę przepisów postępowania, a to utrzymanie w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 29 marca 2024 r., sygn. akt: II K 69/18, w całości, pomimo zaistnienia okoliczności wyłączającej ściganie, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., tj. przedawnienia przestępstw skarbowych przypisanych skazanemu w pkt V, VI i VII części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 29 marca 2024 r., sygn. akt: II K 69/18.

2. Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k., mając wpływ na treść zaskarżonego wyroku i stanowiąc bezwzględną przyczynę odwoławczą, obrazę przepisów postępowania, a to utrzymanie w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 29 marca 2024 r., sygn. akt: II K 69/18, w całości, pomimo orzeczenia na mocy tego wyroku wobec skazanego kar nieznanych ustawie, tj. określonej kwotowo kary grzywny za przestępstwa i przestępstwa skarbowe przypisane skazanemu w pkt I, V, VI i VII, oraz w ten sam sposób wymierzenia kary łącznej w pkt IX części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z

dnia 29 marca 2024 r., sygn. akt: II K 69/18, podczas gdy przepisy Kodeksu karnego i Kodeksu karnego skarbowego nie przewidują takiej formy kary.

3. Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. zarzucam rażąco, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, obrazę przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na niepełnym rozpatrzeniu zarzutów apelacyjnych oskarżonego, a także fragmentarycznej, dowolnej i wadliwej kontroli odwoławczej wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 29 marca 2024 r., sygn. akt: II K 69/18, czego wyrazem jest niepełne i formułkowe uzasadnienie wyroku i utrzymanie w mocy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia, a dokładnie:

- Nietostrzeżenie przez Sąd Odwoławczy w toku kontroli instancyjnej, że orzeczenie Sądu I instancji zapadło z rażąco obrazą prawa materialnego, tj. art. 56 § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 628 z późn. zm.; dalej jako: k.k.s.), polegającą na błędnym zastosowaniu tego przepisu przez Sąd I instancji i przypisaniu skazanemu tego przestępstwa skarbowego w pkt V i VI części dyspozytywnej wyroku przy jednoczesnym przyjęciu, że skazany dopuścił się go w ten sposób, że „zaniżył koszty uzyskania przychodu”, co nie jest znamieniem czasownikowym tego przestępstwa skarbowego, bowiem takie działanie nie prowadzi do uszczuplenia należności publicznoprawnej, podczas gdy zniżenie kosztów uzyskania przychodu powoduje skutek odwrotny i nieobjęty dyspozycją tego przepisu, czyli wzrost wysokości dochodu, a co za tym idzie wzrost wysokości podatku należnego.

- Nietostrzeżenie przez Sąd Odwoławczy w toku kontroli instancyjnej, że orzeczenie Sądu I instancji zapadło z rażąco obrazą prawa materialnego, tj. art. 37 § 1 k.k.s., art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. i art. 53 § 15 k.k.s., polegającą na błędnym zastosowaniu tych przepisów i nadzwyczajnym zaostrzeniu orzeczonej skazanemu kary za przestępstwo przypisane w pkt VII części dyspozytywnej wyroku, mimo że wartość należności publicznoprawnej narażonej na uszczuplenie nie była duża w rozumieniu art. 53 § 15 k.k.s., jak bowiem wynika z opisu przypisanego skazanemu w tym punkcie czynu, łączna wysokość uszczuplonego podatku od towarów i usług wyniosła 812.028 zł, tymczasem duża wartość w myśl art. 53 § 15 k.k.s. stanowi pięćsetkrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia, które w czasie popełnienia

czynu wynosiło 1680 zł, a zatem duża wartość wyrażona jako iloczyn tej kwoty wynosiła 840.000 zł.

- *Niedostrzeżenie przez Sąd Odwoławczy w toku kontroli instancyjnej, że orzeczenie Sądu I instancji zapadło z rażącą obrazą prawa materialnego, tj. art. 56 § 1 i 2 k.k.s., polegającą na jego błędnej wykładni i przypisaniu skazanemu przestępstw skarbowych w pkt V, VI i VII części dyspozytywnej wyroku, przy jednoczesnym ustaleniu przez Sąd I instancji, że dokumenty księgowe i faktury wymienione w treści zarzutów nie dokumentują rzeczywistych zdarzeń prawnych, zaś zgodnie z utrwaloną wykładnią przepisów podatkowych i wskazanych przepisów karnoskarbowych wynika, że gdy podmiot nie dokonuje faktycznie sprzedaży towarów lub usług, choć wystawia fikcyjne faktury, z których wynika pozorny obowiązek odprowadzenia uiszczzonego przez nabywcę podatku VAT, to wówczas nie można mówić o narażeniu na uszczuplenie podatku należnego, jak również nie można przyjąć, że posłużenie się takimi fakturami godzi w jakiegokolwiek obowiązki podatkowe.*

- *Niedostrzeżenie przez Sąd Odwoławczy w toku kontroli instancyjnej, że orzeczenie Sądu I instancji zapadło z rażącą obrazą prawa materialnego, tj. art. 262 § 1 i 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 18 z późn. zm.) polegającej na jego błędnej wykładni i w ślad za tym rażącej obrazie przepisów art. 286 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 17 z późn. zm.; dalej jako k.k.), w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. oraz art. 76 § 1 k.k.s., polegającej na ich błędnej wykładni i w konsekwencji wadliwym przypisaniu sprawstwa tych przestępstw skazanemu, wobec nieuzasadnionego przyjęcia (opartego na wadliwej wykładni ww. przepisów zestawionej z prawidłowo ustalonym w tym zakresie stanem faktycznym), że uiszczenie wynagrodzenia za sporządzenie przez notariusza aktu notarialnego zawierającego oświadczenie o podwyższeniu kapitału zakładowego i pokryciu udziałów w drodze aportu to czynność (transakcja, usługa) fikcyjna...jeżeli następnie, na skutek nieskutecznego zgłoszenia podwyższenia kapitału zakładowego do Krajowego Rejestru Sądowego, czynność polegająca na złożeniu oświadczeń woli obejmującego uchwałę o podwyższeniu kapitału zakładowego i zobowiązanie do przeniesienia własności nieruchomości tytułem aportu, które były zawarte w tym*

akcie notarialnym, nie wywołała skutków prawnych. Czynność sporządzenia aktu notarialnego jest zdarzeniem odrębnym od transakcji, którą akt ten dokumentuje, i wywołuje autonomiczne skutki prawno-podatkowe. Z kolei ewentualne skutki prawno-podatkowe związane z – rozpatrywanym odrębnie – zniweczeniem skutków prawnych przeniesienia własności nieruchomości tytułem aportu mogą nastąpić dopiero po upływie ustawowego terminu do zgłoszenia wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego, czyli po upływie 6 miesięcy od wniesienia wkładów na kapitał zakładowy. W realiach sprawy skutki te nastąpiły już po złożeniu deklaracji podatkowej VAT-7 na skutek odrzucenia wniosku o dokonanie wpisu przez podmiot uprawniony do reprezentacji H. Sp. z o.o.

- Niepełne i wadliwe rozpoznanie zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego odnoszących się do oceny dowodów i powielenie w ten sposób błędów Sądu I instancji, polegających na zaniechaniu analizy tego, w jaki sposób dowody z zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego korespondują z dowodami z dokumentów w postaci faktur VAT. W efekcie doprowadziło to do oczywiście błędnego włączenia do opisu znamion przypisanego skazanemu w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku oszustwa i oszustwa podatkowego w postaci faktury VAT nr [...] z dnia 14 grudnia 2011 r., wystawionej przez Kancelarię Notarialną A. S., dotyczącej opłaty za czynności notarialne i wypisy związane z nabyciem w formie aportu nieruchomości położonej przy ul. [...] w O., o wartości netto 5120 zł, z podatkiem od towarów i usług w kwocie 1177,60 zł, tj. o wartości brutto 6297,60 zł. Jednocześnie Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że zdarzenie polegające na sporządzeniu aktu notarialnego objętego ww. fakturą przez wskazanego w niej notariusza miało miejsce, a fakt istnienia i prawidłowości funkcjonowania kancelarii notarialnej nie budził wątpliwości Sądu Okręgowego.

- Nietożsaczność przez Sąd Odwoławczy w toku kontroli instancyjnej, że orzeczenie Sądu I instancji zapadło z rażącą obrazą prawa materialnego, tj. art. 33 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k., art. 273 k.k., art. 299 § 1 i 5 k.k., a także art. 23 § 1 k.k.s. w zw. z art. 76 § 1 k.k.s., art. 56 § 1 i 2 k.k.s., polegającą na orzeczeniu wobec skazanego określonych kwotowo kar grzywny za przestępstwa i przestępstwa skarbowe przypisane skazanemu w pkt I, V, VI i VII oraz w ten sam sposób wymierzeniu kary łącznej w pkt IX części dyspozytywnej tego wyroku. Takie orzeczenie nastąpiło, mimo

że przepisy Kodeksu karnego i Kodeksu karnego skarbowego nie przewidują takiej formy kary za przestępstwa ani przestępstwa skarbowe.

4. Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. rażącą, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, obrazę przepisów postępowania, a to art. 455 zd. 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k., polegającą na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 29 marca 2024 r., sygn. akt: II K 69/18, pomimo że wyrok obejmuje w pkt IV części dyspozytywnej oczywiście błędną kwalifikację prawną czynu. Sąd Odwoławczy zobligowany był dostrzec i poprawić ten błąd z urzędu, bowiem Sąd I instancji przypisał skazanemu sprawstwo czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. i wymierzył karę na podstawie art. 299 § 5 k.k., pomimo że równocześnie wyeliminował z opisu tego czynu ustalenie, że skazany „działał wspólnie i w porozumieniu” ze S. K., i jednocześnie nie ustalił oraz nie wprowadził do opisu czynu, jakoby skazany działał w porozumieniu z jakimikolwiek innymi (ustalonymi bądź nie) osobami. Element „porozumienia” stanowi znamię typu kwalifikowanego przestępstwa stypizowanego w art. 299 § 1 i 5 k.k. Zgodnie z jednolitą linią orzecniczą i wykładnią przedstawicieli doktryny, „porozumienie” odnosi się do sytuacji, w której porozumienie osiągnęły przynajmniej trzy osoby.

5. Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. rażącą, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, obrazę przepisów postępowania, a to art. 455 zd. 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k., polegającą na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 29 marca 2024 r., sygn. akt: II K 69/18, pomimo że wyrok ten w pkt V i VI części dyspozytywnej przypisuje skazanemu czyn zawierający w swoim opisie zachowania niewyczerpujące znamion przestępstwa skarbowego. Sąd Odwoławczy zobligowany był dostrzec i poprawić tę wadę z urzędu, bowiem Sąd I instancji przypisał skazanemu sprawstwo przestępstw skarbowych z art. 56 § 1 k.k.s. i wymierzył karę na podstawie tego przepisu, przy jednoczesnym przyjęciu, że skazany dopuścił się ww. przestępstwa skarbowego w ten sposób, że „zaniżył koszty uzyskania przychodu”.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o uwzględnienie częściowe kasacji w zakresie zarzutu II.1 w odniesieniu do występkę z art. 56 § 2 k.k.s. oraz 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się zasadna jedynie w zakresie zarzutów kasacji z pkt II.3 ppkt 2, pkt II.4 oraz pkt II.1. Pozostałe zarzut uznać należało za oczywiście bezzasadne.

Zgodnie z przepisami obowiązującymi do dnia 31 grudnia 2014 r., w szczególności art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s., karalność przestępstwa skarbowego, które jest zagrożone wyłącznie karą grzywny (np. czyn z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., popełniony w kwietniu 2013 r., opisany w punkcie V wyroku Sądu I instancji), ustaje po upływie 5 lat od jego popełnienia. Nie budzi przy tym wątpliwości, że w przypadku przestępstw skarbowych przedłużenie terminu karalności może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy przed upływem pierwotnego terminu przedawnienia materialnego zostanie wszczęte postępowanie in personam. Zgodnie z art. 71 § 1 k.p.k., art. 313 § 1 k.p.k. oraz art. 113 § 1 k.k.s., postępowanie takie zostaje wszczęte z chwilą wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów, ich niezwłocznego ogłoszenia podejrzanemu oraz jego przesłuchania. Wówczas następuje przedłużenie okresu przedawnienia o 5 lat. Przypisany P. K. w pkt V wyroku Sądu I instancji czyn popełniony miał zostać w kwietniu 2013 r., zatem do jego przedawnienia doszło w kwietniu 2023 r., a więc przed wydaniem prawomocnego wyroku przez Sąd Apelacyjny w Krakowie (luty 2024 r.). Sąd ten winien z urzędu dostrzec, że w stosunku do tego czynu nastąpiło przedawnienie karalności. Wobec tego, Sąd Najwyższy uwzględniając zarzut kasacyjny uchylił wyrok w tym zakresie i umorzył postępowanie co do tego czynu.

Zarzut podniesiony w punkcie II.3 podpunkt 2, dotyczący niedostrzeżenia przez Sąd II instancji w toku kontroli odwoławczej, iż orzeczenie Sądu I instancji zapadło z rażącą obrazą prawa materialnego, tj. art. 37 § 1 k.k. oraz art. 53 § 15 k.k.s., polegającą na błędnym zastosowaniu tych przepisów oraz nadzwyczajnym zaostrzeniu orzeczonej wobec skazanego kary za przestępstwo skarbowe opisane w punkcie VII wyroku Sądu I instancji okazał się zasadny. Doszło do naruszenia dyspozycji przepisu art. 440 k.p.k., które Sąd odwoławczy powinien dostrzec z

urzędu. Sąd Okręgowy przyjął kwotę uszczuplenia w podatku od towarów i usług w wysokości 812.028 zł w odniesieniu do przestępstwa z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. (punkt VII wyroku Sądu I instancji). Jednak kwota ta nie stanowiła wartości wskazanej w art. 53 § 15 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 grudnia 2014 r. Przepis ten definiował "dużą wartość" jako kwotę przekraczającą pięćsetkrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia w czasie popełnienia czynu zabronionego. W 2014 r. minimalne wynagrodzenie wynosiło 1680 zł (zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r., Dz.U. 2013.1074). Oznaczało to, że kwota określająca "dużą wartość" wynosiła 840.000 zł. W związku z tym brak było podstaw do zakwalifikowania czynu z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s., a tym samym do zastosowania instytucji nadzwyczajnego obostrzenia kary wobec skazanego oraz wymierzenia jej na podstawie art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. Niewątpliwie konsekwencja karna, jak ponieść miałby skazany stanowiła rozstrzygnięcie rażąco niesprawiedliwe.

W odniesieniu do skazania z pkt IV wyroku Sądu I instancji (czyn z art. 299 § 1 i 5 kk w zw. z art. 12 § 1 kk), podkreślić należy, że Sąd dokonał zmiany opisu czynu w ten sposób, że nie przyjął, aby działał on wspólnie i w porozumieniu ze S. K., lecz jedynie korzystał z pomocy tej osoby w popełnieniu przestępstwa. Zmiana ta w porównaniu z opisem tego przestępstwa z aktu oskarżenia ma niebagatelne znaczenie dla przypisania sprawstwa typu kwalifikowanego z § 5 art. 299 k.k. Znamieniem kwalifikującym jest „działanie w porozumieniu z innymi osobami”. Zatem już w warstwie językowej nie budzi wątpliwości, że czyn taki musi polegać na wejściu w porozumienie z co najmniej dwiema innymi osobami. Wskazanie na tę okoliczność kwalifikującą (najczęściej dane tych osób, ich liczbę itp.) musi znaleźć swoje odzwierciedlenie w opisie czynu. Tylko wówczas spełniony jest wymóg prawidłowego opisanego przypisanego przestępstwa i możliwe jest odróżnienie od siebie podstaw skazania (typ podstawowy czy kwalifikowany). Ma to fundamentalne znaczenie gwarancyjne dla oskarżonego, a następnie skazanego. Nie ma racji Prokurator, argumentując, że wystarczające jest dla przypisania sprawstwa typu kwalifikowanego to, że w uzasadnieniu wyroku zawarto stwierdzenie, że P. K. współdziałał także z osobami na rzecz których dokonywał transferów pieniędzy. Brak

wskazania porozumienia co najmniej trzech osób w opisie czynu, przy jednoczesnym skazaniu za typ kwalifikowany stanowi rażące naruszenie prawa.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[J.J.]

r.g.

Paweł Wiliński

Piotr Mirek

Włodzimierz Wróbel